

Fru Anna Laursen.

Den 25. Juli d. A. døde en af Kvindesagens Veteraner, Fru Anna Laursen, i 22 Aar Formand for D. K.'s Aarhuskreds.

Fru Laursen var Gaardmandsdatter fra Slagelseegnen. Hun var opvokset i et politisk interesseret Hjem, hvorfra hun havde modtaget en stærk og dyb Paavirkning og en vaagen Sans for alt, hvad der rørte sig i Tiden.

Hun sluttede sig tidligt til den grundtvigske Bevægelse og var i sin Ungdom flere Gange Elev paa Askov Højskole.

I 1881 tog hun Lærerindeeksamen fra N. Zahles Skole og blev efter en kort Virksomhed som Lærerinde gift med daværende Redaktør, nuværende Præst i Aarhus og Folketingsmand N. Joh. Laursen, med hvem hun i næsten 30 Aar levede et sjælden lykkeligt Samliv, under hvilket hun med fuld Forstaaelse fulgte og støttede sin Mand i hans mangeartede Virksomhed som Redaktør, Politiker og Præst.

Desuden fortsatte Fru Laursen sin Lærerindevirksomhed, idet hun overtog en Skole, som under hendes Ledelse udviklede sig til at blive en Realskole med Eksamensret, og som var den første Skole i Aarhus, der indførte Fællesundervisning for Drengene og Piger.

Det var naturligt, at Fru Laursen — som den udviklede og selvstændige Personlighed, hun var — maatte gøre Kvindesagen til sin Sag. Hun var med til at

stifte en Kreds af D. K. her i Byen, og hun blev snart dens Formand, baade paa Grund af sine personlige Egenskaber og paa Grund af sin nære Forbindelse med grundtvigske Kredse, hvori Kvindebevægelsen herhjemme netop fandt den Jordbund, hvori den kunde slaa Rod og trives.

At netop Fru Laursen blev Formand for Kredsen, har sikkert været af overordentlig stor Betydning for Kvindesagens Fremgang her i Aarhus, en Fremgang, som ikke alene kan maales gennem Kredsens Medlemstal, men langt snarere gennem den Respekt for Kvindesagen, den langsomme Omformning af den almindelige Mening derom, der efterhaanden er blevet gennemført. I en Tid, hvor Kvindesagen og dens Tilhængere ofte var Genstand for Latter, stod Fru Laursen her i Byen som den støtte, værdige, dygtige Repræsentant for denne Sag, som et Menneske, der maaske ikke altid indgød øjeblikkelig Sympati, men som man ikke godt kunde komme udenom, og som i det lange Løb tiltvang sig Agtelse, Sympati og Kærlighed ved sin klare Forstand, sin rolige Overvejelse, sin store Hjælpsomhed og sin overordentlige Trofasthed, der *aldrig* svigtede, hvad hun engang havde knyttet sig til. —

Naar Fru Laursen paa Grund af den tiltagende Svaghed, der tilsidst førte Døden med sig, sidste Vinter nedlagde sit Mandat som Aarhuskredsens Formand, da var det med dyb Vemod, at vi saa hende træde tilbage.

Hvad hun var som Menneske, faar man et Begreb om gennem den dybt følte Mindetale, som hendes Mand holdt ved hendes Jordfæstelse. Den formede sig — ikke som en Klage over hendes Bortgang — men *som en Tak til Gud* for alt, hvad hun gennem de mange Aar havde været for sin Ægtefælle, *som en Tak for alt*, hvad hun havde været for det Hjem, hvori hun havde været Sjælen, og for de mange, hun gennem sit Liv og sit Arbejde var kommet i Berøring med, og *som en Tak*, fordi hun med Fred havde kunnet sige Farvel til alt, hvad der bandt hende til denne Jord, fordi hun følte, at den Frelser, som hun ikke kunde slippe, vilde være hendes Værn i Liv og Død.

Aarhus, i August 1911.

K. Bjerre.